

(дн. с. Коларово, Старозагорско – б.а.), пише поп Минчо Кънчев в емблематичния си труд “Видрица”: “Тази година нападнаха едни богати лингури, навързаха си мечките и не се минува покрай колибите им.... Тези лингури направиха осем сватби, които венчахме двамата със стария свещеник Паскал Желев” (Кънчев 1983: 179).

През 1881 г. Министерството на вътрешните дела разпраща окръжно №991 от 11 февруари, в което се казва „че по селата и градовете често се срещат...мечкари и маймунджии ... които безпокояват самите жители не само по къщата и домовете им, но и по улиците и край пътищата” (ТДА Видин, ф.17-к, оп.1, а.е.3, л.24).

Мечкадарите обикалят из цяла България. През 30-те год. на ХХ век тяхното движение се регистрира от административните и полицейските власти. Така например в началото на м. септември 1934 г. един мечкадар от с. Курфулии, Ямболско и трима от с. Горно Паничерево (дн. с. Ягода – б.а.), Казанлъшко идвайки от с. Балтаджии, Пловдивско продължават за с. Опълченец, Чирпанско. Друг мечкадар от Горно Паничерево се движи по маршрута с. Скобелево, Казанлъшко – Чирпан (ТДА Пловдив, ф.75-к, оп.1, а.е.35, л.88).

Мечкадарите започват своето гала представление

„Обикновено първата вечер от пристигането мечкадарите устройваха “гала представление” в най-личната кръчма на селото – Банкеро-вият дюкян (с. Ковачево, Новозагорско – б.а.). Пееха песни за големи герои от стари времена, мечките показваха заучени номера, а виното се лееше на ведра. На другия ден мечкадарите тръгнаха с мечката из селото. Във всяка къща се пееше песен, мечката играеше и целува-